

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1884-10-12

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 3 3

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10245>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΡΙΘ. 33

Συνδρομή υποχρεωτική έτησία προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἐξωτερικῷ Σελ. 12.
 Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαί κατ' ἀποκοπὴν.
 Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορᾷσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δέον νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λιμήνην.
 Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, διότι γρήγορα ἢ ἄργα θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

12, ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ.

Ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων τούτων ἡμερῶν ἐγενόμην ἐν ἐκστάσει (τὸν ἀπιστοῦντα λίθοις βάλετε) καὶ εἶδον καὶ ἰδοῦ οἶκον μέγαν ἐστολισμένον κατὰ μὲν τὸ ἥμισυ διὰ πολυτελῶν κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ δι' εὐτελῶν ἀνακλιντῶν καὶ ἐδρῶν, ἔχοντα δ' ἐν τῷ μέσῳ ἐπιτοσηλον πολύτιμον τράπεζαν ἐφ' ἧς λυχνία πολυφεγγῆς ἔκειτο ἢ μεγάλῳ γράμμασι ΠΑΙΔΕΙΑ ἐπεγέγραπτο· εἰσελθεῖν δὲ βουληθεὶς τῇ δεξιᾷ εἰχόμεν καὶ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ συνεσταλμένως ἴσταμην· ἀλλ' ἰδοῦ ὅτι λεπτὴ αὔρα ἐκ τῆς λυχνίας ἐξελθοῦσα καὶ ἠδέως προσφάσασκά μου τὸ πρόσωπον, θαρρεῖν με πρὸς τῇ εἰσόδῳ παρεσκευάσεν. Εἰσήλθον οὖν καὶ ἔστην ἅμα τῇ εἰσόδῳ καὶ εἶδον καὶ ἰδὺ ἄνδρας πλείστους ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αἰθούσῃ πολυτελεῖ τὴν περιβόλην ἔχοντας τὰ πολυτελεῖ δ' ἀνάκλιτρα καὶ ἔδρας ὑπερφάνως πῶς κατεχομένους, οὐδεμίαν δ' ὡς ἐδείκνυον, μεταξύ των συνάφειαν ἔχοντας· ἠτένιζον δὲ πάντες μετὰ προσοχῆς οὐ σμικρᾶς τῇ λυχνίᾳ ἣτις ἐλάστῳ τούτων μίαν ἀκτῖνα τοῦ φωτός τῆς ἔρριπτε. Κατειχόν δ' οἱ ἄνδρες τὸ ἥμισυ μόνον, τὸ καὶ πλουσίως ἠντρεπισμένῳ, τῆς οἰκίας, τοῦ ἄλλου πρὸς τὰ δεξιὰ ἡμίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὐτελῶν ἀνακλιντῶν κενῶν ὄντων· ἐπιγραφαὶ δὲ ἀνω τῶν θέσεων προσεῖλικυσαν μου τὸ βλέμμα ἔχουσαι ὡδε: ἀνω μὲν τῶν ὑπὸ τῶν ἄνδρῶν κατεχομένων ἀνακλιντῶν «Τέκνα Ἐγγονα» ἀνω δὲ τῶν κενῶν «Γονεῖς Πάπποι». Ἄλ-

λη δὲ θύρα παραπλεύρως τῇ τῆς εἰσόδου καὶ πρὸς τὸ τῶν κενῶν ἀνακλιντῶν μέρος ἐχούση καὶ εἰς ἐνδοτέρα ὡς ἔμοιγε ἐδόκει σκηνώματα δίοδον παρεχούση τὰ «Ἐξοδος ζωῆς» ἐπεγέγραπτο· ταχέως δ' ἐκείθεν ἔστρεψα τὸ βλέμμα, ὡς τοῦτο, καὶ οἱ συνανακείμενοι πάντες, ὡς ἐώρων, ἔπραττον. Βαθυμδὸν οὖν τῆς πρώτης δεξιάς ἐγκαταλιμπανούσης με θαρραλεώτερον τοῖς συνεστιζόμενοι, προσέβλεψα· καὶ εἶδον (ὡς τοῦ θαύματος!) ἠνεωγμένον τὸ στήθος μέχρι καὶ τῶν ἐντοσθίων ἐκάστου τούτων, εἰσχωροῦσαν δ' ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τὴν ἐκ τῆς λυχνίας ἀκτῖνα.

Ἐνῷ ταῦτα ἀπόρως ἐώρων, εἶδον ἀνεωγθεῖσαν μετὰ πατάγου τὴν μέχρι τοῦ δε κεκλεισμένην θύραν ἐφ' ἧς τὸ «Ἐξοδος ζωῆς» ἦν ἐπιγεγραμμένον καὶ δι' αὐτῆς πλείστοι ὅσοι ἐφάνισάν μοι εἰσελθόντες ἐν τῇ αἰθούσῃ, λιτῶς ἀλλὰ καθαρῶς περιβεβλημένοι καὶ ταῖς χερσὶ συγκρατούμενοι· εἰσήλθον οὖν καὶ κατέλαβον ἅπαντα τὰ εὐτελεῖ καὶ μέχρι τούδε κενὰ ἀνάκλιτρα ὧν ὑπερθεν τὸ «Γονεῖς Πάπποι» ἐπιγέγραπται, πλησίον ἀλλήλων καὶ ἄτερος θατέρῳ γαληνιαίως προσβλέποντες ὡστ' ἀδελφούς πάντας τὸν ὁρῶντα νομίζον· ὡς ἐκ ἡαίματος δὲ καὶ τούτων τὰ στήθη ἠνεωγμένα ἦν καὶ ἐκάστῳ ἀκτῖνα μίαν ἀλλ' ἀμυδροτέραν καὶ στυγνοτέραν τῶν πρὸς τὰ «Τέκνα Ἐγγονα» ἢ λυχνία προσέπεμπε. Φόβος μέγας μέχρι μυελῶ τῶν ὀστέων μου εἰσχωρήσας κατέλαβέ με ἐπὶ τοῖς παραδόξοις τούτοις θαύμασι· τὸ δ' ὡς φανερόν ὁ τόπος οὗτος» διὰ τῶν χειλέων μό-

λις σχηματίσας ἠβουλήθη ἐξελεῖν· ἀλλ' ἰδοῦ ἄνηρ θαυμασίαν ἔχων ὄψιν καὶ περιβολὴν, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ χεὶρὶ σάλπιγγα κρατῶν ἐνεπόδισέ μοι τῇ εἰσόδῳ, τοιαῦτά τ' εἰρηκῶς πρὸς με· ἐπιτήρηται σοὶ ἵνα ἐν τῷ χώρῳ ταύτῳ τῶν ἀνακλίσεων «στῆς οἱ μόνον δὲ τούτο, ἀλλ' ἐντέλλεται σοὶ, ἵνα, περιβλῶν, ἀπαγγεῖλης ἀεφώνως ὅ,τι ἂν ἴδῃς ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκάστου τῶν παρακειμένων» καὶ λαβὼν με τῆς χειρὸς ὤθησέ με πρὸς τὸ ποιῆσαι τὸ ἀνατεθὲν μοι ἔργον· προσβλέψας δ' ἐγὼ τοῖς ἀνδράσιν ἠρξάμην τοῦ δυσχεροῦς ἔργου ἀπὸ τῶν «Ἰονέων Πάππων» ἱκανῶς θαρρήσας ἐκ τοῦ γαληνιαίου καὶ ἰλαροῦ τῆς ὄψεως τούτων. Ἠρξάμην οὖν τὴν καρδίαν ἐκάστου διερευνῶν· καὶ εἶδον καὶ ἰδοῦ θαῦμα ὄντως παράδοξον· ἐκεῖ ἔνθα ἦ ἐκ τῆς λυχνίας ἀναπεμπομένη ἀκτῖς πρὸς ἔφαινε τὴν καρδίαν ἐκάστου, ἐσχηματίζοντο γράμματα, ταῦτα δὲ συνεδέοντο εἰς συλλαβὰς καὶ ἀπετέλουν λέξεις· θαρραλεώτερον δ' ἐμβλέψας ἀνέγνωσα καθ' ἃ ἐπήγγελται τοιαῦδε περίπου· Ἐφ' ἐκάστης καρδίας τῶν «Γονέων Πάππων» καὶ ἀνω πάντων μερταλαιωδῶς ἐγκεχαρακται τὸ «τῇ φίλῃ Πατρίδι», τούτων δ' ὑπὸ, ἐν ἄλλῃ μὲν «Ὁμόνοιαν» ἐν ἑτέρᾳ «ἀγάπην» ἐν ἑτέρᾳ «σὺμπράξιν» ἐν ἑτέρᾳ «θυσίαν ἀξιώσεων» ἐν ἑτέρᾳ «θειοφάνειαν» ἐν ἑτέρᾳ «ἀφροσύνην» καὶ τὰ τούτοις ὁμοίᾳ στρέψας δὲ περιέργως τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θαυματούργον λυχνίαν εἶδον καὶ ἐπ' ἐκείνης ἀμυδροὺς καὶ μόλις διακρινόμενοι γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀληθῆς Παιδεία». Καὶ ἤθελον μὲν ν' ἀ-

ποσυρθῶ ἀλλὰ τῷ ἐπιτακτικῷ βλέμματι τοῦ τῆν σάλπιγγα ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντος ὑπέικων, μετέβην ἐν τῇ τῶν «Τέκνων Ἐγγόνων» χορείᾳ, καὶ ἠρξάμην καὶ τούτων τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑπὸ τῆς ἀκτίνος προσγυγνομένην ἐπιγραφὴν ἐρευνῶν. Αἱ καρδίαί τοίνυν τούτων ἔφερον πᾶσαι κεφαλαιωδῶς πρὸ παντός ἄλλου τὰς λέξεις « Ἀτομικῶ συμφέροντι » τούτων δὲ κάτωθεν ἐν μιᾷ μὲν «θυσίαν φιλίας» ἐν ἑτέρᾳ «ικανότητα πρὸς τὸ κερδοσκοπεῖν» ἐν ἑτέρᾳ «ὕστεροβουλίαν» ἐν ἑτέρᾳ «ἀδιαφορίαν περὶ πᾶν κοινόν» ἐν ἑτέρᾳ «ικανότητα πρὸς τὸ διαστρέφειν τὴν ἀλήθειαν» καὶ τὰ τούτοις ὁμοία ἀνεγίνωσκον μετὰ συστολῆς, πλησιαζῶν ἐκάστῳ τούτων καὶ ἐπὶ τῶν ὑπεστρωμένων, ἐνταῦθα, πεποικιλμένων ταπήτων πατών· στρέψας δὲ καὶ ἐντεῦθεν πρὸς τὴν λυχνίαν τὸ βλέμμα ἀνέγνωσα καλῶς διακρινεμένην τὴν ἐπιγραφὴν «Ψευδοπαιδεία».

Μόλις οὖν πρὸς τὸ πέρασ εἰχόμεν καὶ ἰδοῦ, ὅτι ἀνέστησαν ἅπαντες, οἱ δὲ «Γονεῖς Πάπποι» ἀπειλητικὸν βλέμμα τοῖς «Τέκνοις Ἐγγόνις» ἐκτοξεύσαντες καὶ ὡς σκληρὰ λαλήσαι πρὸς αὐτούς βουληθέντες τὴν γείρα ὑψώσαν· ἅμα δ' ὡς τοῦτο ἐγένετο σφοδρῶς ἡ Σάλπιγξ ἤχησε καὶ ἀοράτως παραπέτασμα τι ἀνασυσθῆν, γυνὴ τις μεγαλοπρεπῆς καὶ κοσμίᾳ τεθέαται, ἡ, ὡς κυρία ἐδόκει τῆς οἰκίας, δεδεμένους μὲν τοὺς πόδας, ὡς πρὸ μικροῦ δὲ λελυμένας τὰς χεῖρας ἔχουσα καὶ ὡς ἐν ἀναρρώσει ἀπὸ πολυχρονίου ἀσθενείας διατελοῦσα. Ἀμα οὖν τῇ ἐμφανίσει ταύτης καὶ πάντες μὲν ἡμεῖς ἐκ συστολῆς κάτω ἐρρίψαμεν τὸ βλέμμα, ὁ σάλπιγξ δὲ τοιαύτῃ πρὸς αὐτὴν ἔλεξε « Ὑμῖν ἀπόκειται τὸ κρίναι ». Τρομερὸν τότε βλέμμα πᾶσιν ἡμῖν ἐκτοξεύσασα ἤρατο τὰς χεῖρας αὐῶ ὡς πρὸς ἄραν. Ταύτη δὲ τῇ στιγμή πάντα ἄγοντο καὶ ὡς ἀτμός πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διελύθησαν, μόλις δ' ἠδυνήθην ν' ἀναγνώσω ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς γυναικὸς τὴν λέξιν «ΠΑΤΡΙΣ».

Τοιοῦτο μὲν ἦν, ὦ ἄνδρες, τὸ δράμα, ὑμῖν δ' ἀπόκειται ἡ ἐρμηνεία τούτου· ἐγὼ γὰρ καὶ φημι καὶ ἀπό φημι καὶ οὐκ ἔχω τί φῶ.

Ἡ Γεωργικὴ Ἐκθέσις.

Τέλος πάντων ἐγένετο καὶ ἡ Γεωργικὴ ἐκθέσις ἐν Λευκωσίᾳ. Πράγμα ὅμως περιέργον, ἵνα τὰ βραβεύσιμα προϊόντα, ζῶα, ὑφάσματα καὶ λοιπὰ εὑρέθησαν νὰ ἐκτεθῶσιν ὑπὸ αὐτῶν τῶν κριτῶν καὶ ὑ-

παλλήλων τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, διὸ καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐβραβεύθησαν. Ἐκ Λευκωσίας μᾶς γράφουν, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τὰ ἤττονος λόγου ἄξια ἐβραβεύοντο. Σπουδαῖα χειροτεχνήματα καὶ ὑφάσματα ἀξιόλογα ἔκ τε Λευκωσίας καὶ Λάρνακος ἐξετέθησαν καὶ ὁμοῦ δὲν ἐβραβεύθησαν. Ρακὴ ἄξι-ας πέντε σελινίων ἢ ὀκτὼ δὲν ἐβραβεύθη καὶ ἐβραβεύθη ἄλλη τῶν πέντε γροσίων! Ἡμίονος ἔκ τινος τῶν περιχώρων Λευκωσίας ἀξίζων, ὡς ὁ γράφων ἡμῖν δικτείνεται, ἔλους τοὺς ἐκτεθέντας ὁμοῦ δὲν ἐθεωρήθη βραβεύσιμος, ἐνῶ ἄλλος κατὰ πολὺ κατώτερος ἐθεωρήθη ὡς τοιοῦτος. Ἴπποι καὶ βόες οἱ καλλίτεροι καὶ βραβεύσιμοι ἐξετέθησαν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐβραβεύθησαν... Καθ' ἃ τέλος πάντων πληροφορούμεθα αἱ γυναῖκες αἱ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἰστάμεναι ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης κακοκαιρίας καὶ οὐδὲν κερδήσασαι ἔκλειον καὶ κατηρῶντο τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀπεφάσισαν νὰ ἐκθέσωσι τὰ προϊόντα τῆς τέχνης τῶν· οἱ περισσότεροι δὲ ἔλεγον ὅτι οὐδέποτε θὰ κάμωσι μίαν τοιαύτην ἀνοησίαν. Ἐν τούτοις ἔκ τῆς Ἐπισημοῦ κοινοποιήσεως θέλομεν πληροφορηθῆ τοὺς βραβευθέντας, ἀλλ' ἔπρεπε νομίζομεν νὰ μὴ ἐπιτραπῆ εἰς οὐδένα νὰ ἐκθέσῃ προϊόν ξένον πρὸς εἰς αὐτοὺς μόνον τοὺς παραγωγεῖς, ἄλλως ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκθέσεως;

— Μετὰ χαρᾶς πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἐκ Λεμησοῦ Κ. Γεώργιος Σ. Φραγκοῦδη, ὁ ἀποφοιτήσας τοῦ Σχολαρχείου τῆς πόλεως ταύτης καὶ μεταδὰς εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀκρόασιν ἀνωτέρων μαθημάτων, κατετάχθη εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ εἰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀποφοιτήσαντας τοῦ Σχολαρχείου τούτου καὶ μεταβάντες ἐκεῖσε πρὸς ἐξακολουθίαν τῶν σπουδῶν τῶν. Συγχαίρομεν ἐν εὐλιγρινείᾳ τοῖς τοιοῦτοις μαθηταῖς, ἀλλὰ καὶ συνυπερηφανευόμεθα τῇ πόλει Λεμησοῦ τῇ διὰ δὺο μόνον διδασκάλων καταρτισάσῃ, ἐν τοιοῦτον Σχολαρχεῖον, τὴν ἰκανότητα τῶν ὁποίων μαρτυροῦσι τρανότατα οἱ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀποφοιτῶντες τούτου καὶ εἰς ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια μεταβαίνοντες μαθηταί.

— Σὺν τῷ Κ. Ι. Δ. Καρεμφυλάκῃ, προϋπάτῃ ὑποψήφιος διὰ τὸ Νομοθετικόν ὑπὸ τῶν ἀξιοτ. συμπολιτῶν ἡμῶν Κ. Κ. Γ. Δ. Κακαβύμη καὶ Σ. Δ. Φραγκοῦδη καὶ ὁ ἐκ Λάρνακος Κοσ. Δ. Πηριόδης

τοῦ ἐποίου ἢ ἰκανότητος καὶ ἡ φιλοπατρία ἀνομολογεῖται ὑφ' ὅλων.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξελέγη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 1ην Ὀτωβρίου ὁ ἅγιος Δέρκων Κοσ. Ἰωακείμ Ἱεράρχης διαπρεπῆς καθ' ἃ γράφει ὁ «Νεολόγος», οὕτω δὲ καὶ Δ'. Ἰωακείμ ἀνέβη ἐπὶ τὸν θρόνον ἐφ' ὃν καίτοι μὴ ἔχοντα καλῶς κατὰ τὴν ὑγίαν ἐλπίζει ἡ Ἐκκλησία πολλὰ καὶ καλὰ.

— Ἡ ἰδέα πρὸς συγκρότησιν νέας Συνδίασκεφείας ὑπὸ τῆς Εὐρώπης περὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν διελύθη, αἱ δὲ Δυνάμεις περιμένουσι νὰ ἴδωσι ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Διαχειρίσεως τῆς Ἀγγλίας.

— Ἡ Ρωσσία ναυπηγεῖ εἰς Ὀδησοῦν δύο θωρηκτὰ «Τσέσμαν» καὶ «Σινώπην». Ἐγίνει λοιπὸν καλὴ ἀρχὴ πρὸς σχηματισμὸν Ρωσικοῦ Στόλου ἐν τῇ Μαύρῃ Θαλάσσει.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησοῦ

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 176—190

Κρασία συνήθη „ 160—180

Ρακὴ 19 βαθμ. ἢ ὀκτὼ 2. καὶ 10, —2 καὶ 15.

Κρασία νέα τὸ γομάρ. 140—150

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σίτος τὸ κοιλόν (22 ὀκ.) Γρ. 23—27.

ἡ κριθή „ [16 ὀκ.] 12—13.

ἀλεύρι ἐντόπιον ἢ ὀκτὼ 50—52 παραδ.

τὸ κρέας ἢ ὀκτὼ γρ. 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἀμα ἤρχισεν ὁ Ὀκτώβριος μᾶς κατέβη μετμηφιεσμένος ὡς Ἰούνιος· διὰ 4—5 ἡμέρας ἔκαμε τὴν ζέστην ὅπου πραγματικῶς λίγον ἔλειψε νὰ μᾶς γελᾷ, ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν ἐβόσταξε ἔς τὸ γινᾶτι του καὶ μᾶς τὰ κατέβασε τώρα 5—6 ἡμέρας. Οἱ Γεωργοὶ ἐξετάζουν μὲ μεγάλην προσοχὴν τὸν Οὐρανόν, ἀν πιστεύσωμεν ὅμως τὸν Καζαμίαν, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ καιρὸς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἔτι θολωμένος, καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ κάμῃ ἀρκετὰς βροχὰς καὶ ψῦχος. Αὐτὰ θὰ τὰ γράφωμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ἐπειδὴ οἱ οἱ δὲν ἔχουν Καζαμίαν, ἀλλ' ἐὰν δὲν βγένουν ἀληθινὰ, δὲν μᾶς μέλλει ἄς κάμουν καλὰ μ' ἐκείνον.

“Μή κλαῖς κουκούφα τὰπαθες· μόνον τὰ θέλεις πάθει”. Ἐφωνάζαμεν, ἐφωνάζαμεν κατὰ τοῦ φίλου μας Μαυροκορδάτση καὶ τώρα ἐμπερδεύσαμεν μὲ κάτι Ἀλατζίαις ποῦ δὲν μποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν ἴσιν των. Ἐλάβαμε μὲν ὄλω; διόλου Κατάστιχον, [διότι τὸ πλῆθὸν ἐξωφλήθη] νὰ σημειώσωμεν νέους ἀθλοῦ καὶ νέα ἀνδραγαθήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἔκδοσις [δὲν θ’ ἀργήσῃ νὰ φανῇ· ἐλπίζομεν ὅτι ὁ νέος φίλος μας θὰ ἦνε καλὸς ὁλοδότης, ἀλλ’ ἄς τὸν περιμένωμεν ὀλίγον ἀκόμη, νὰ διορθώσῃ τὰ ἐργαλεῖά του. Ὁ ἄλλος παρεπλήθη, ὅτι εἴμεθα κακοὶ ἡμεῖς οἱ Λεμῆσιοι καὶ τοῦτο μᾶς κἀμνεῖ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἐνόησεν ἀκόμη,] ὅτι τὸ νὺ παραπονώμεθα ἡμεῖς ἐναντίον τοῦ ἦτο τιμῆ του. Ἦ μᾶς ἐμελλεν ἀρά γε ἂν [δὲν ἔφερε τὸ ἐπίθετον τὸ ὁποῖον φέρει καὶ ἦτο ἀκόμη χειρότερος ἀπὸ ὅ,τι εἶνε; . . .

Ἀκατανόητον πρᾶγμα! Οἱ ἐδῶ ἔμποροι ἀφοῦ φέρουν τὰς πραγματείας των τὰς τελωνίσωσιν καὶ πληρώσωσι τὸν φόρον, καὶ παρέρθουν καὶ 1—2 μῆνες, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ νέος λογαριασμὸς τοῦ Τελωνιακοῦ φόρου, καθ’ ὃν ἀπὸ ἄλλα μὲν ἔμπορεύματα ἔχει νὰ πάρῃ ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος, διότι ἔδωκε περισότερα, ἀπὸ ἄλλα δὲ ἔχει νὰ δίδῃ, διότι δὲν ἔγεινε καλὰ ὁ λογαριασμός. Τί τρέχει ἀρά γε; Θέλου μὲ τοῦτο νὰ μᾶς βεβαιώσωσιν ὅτι οἱ εἰς τὰ ἄλλα Τελωνεῖα ἐκτὸς τοῦ τῆς Ἀθήνας ὁ πᾶσι πᾶσι ἢ γραμματεῖς δὲν εἶνε ἰκανοὶ νὰ εὐρωσιν ἀκριβῶς τὸ ὅ,τι ὀφείλει ὁ καθείς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν εἰς ἐκείνους; ἢ θέλου μὲ τοῦτο νὰ δημοσιεύουν τὴν ἀνικανότητά των διὰ νὰ τοὺς φέρουν εἰς Θεογνωσίαν; Ἐπειτα ὅταν ἔλθῃ ἐκ Ἀθήνας ὁ λογαριασμός ἐνὸς ἔμπορου καὶ ὀφείλει διὰ μίαν πραγματείαν, καὶ ἔχει νὰ πάρῃ ἀπὸ ἄλλην, τὸ ὅ,τι ὀφείλει πρέπει νὰ τὸ μετρήσῃ ἀμέσως· ὅτι δὲ ἔχει νὰ λάβῃ, πρέπει νὰ τὸ ἀφήσῃ ἀπέναντι νέου φόρου διὰ νέον πρᾶγμα ποῦ θὰ φέρῃ πῶς ἄς φαίνονται αὐταῖς ἢ φασσαρίαις;

Ὁ φιλότιμος ἄνθρωπος προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἀποδείξῃ τὴν κατηγορίαν ποῦ τοῦκαμαν, ψευδῆ, (ὡς ἔκαμε μίαν φοράν καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν νομίζω). Ὁ πρωτοπαπᾶς ἀπὸ χωρίον Καλαπυρναγιώτη ἰδὼν ὅ,τι ἐγράψαμεν πρό τινος καιροῦ ἐν τῇ “Σάλπιγγι” κατ’ αὐτοῦ, ἐπάρατη ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ ἀρκετὰς ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ χωρίου του κἀμνεῖ, καὶ συνδρομὰς ὑπὲρ τοῦ Σχολείου διὰ τῆς δραστηριότητος του εὐρίσκει. Ἡ δὲ διαίρεσις τοῦ χωρίου εἰς δύο ἑνορίας, [ἢ τις ἄλλως δὲν σημαίνει

τίποτε, διότι πρὸς εὐκολίαν τινῶν ἐγγυρίων ἐγένετο, διὰ νὰ μὴ μεταβαίνουσι εἰς τὴν μακρὰν αὐτῶν Ἐκκλησίαν], ἔγεινε τῇ συνεασει ὄλων τῶν ἐγγυρίων καὶ τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ἐπαρχίας. Ὡς λοιπὸν ἐφέξαμεν ὀφείλομεν καὶ νὰ ἐπαινέσωμεν, ἐὰν ἡμεῖς δίκαιοι.

Κάπως πολὺ βαρὺ ἐθεωρήθη τὸ πρόστιμον ποῦ ἔβαλε τὸ Δημαρχεῖον εἰς ἕνα ὁ δρόμος ἔσκαψε χῶμα ἀπὸ πλῆθυσιν ἐνὸς δρόμου, 35 1/2 τελλίνα καὶ 3 ἡμέρας φυλάκισιν. Ναί· πρέπει οἱ δρόμοι νὰ μὴ θλάπτωνται, ἀλλ’ ὁ ὑπόπτεσας εἰς πρόστιμον διατίθεται ὅτι δὲν ἐβλάψεν· ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ Δημαρχεῖον ἦτο δυνατόν νὰ καταδικάσῃ χωρὶς νὰ πεισθῇ ὅτι ἐβλάπτετο ὁ δρόμος; Ἐν τούτοις ἄς τοῦ ἐγένετο ὀλίγη συγκατάβασις καὶ εἶνε κῆριμα.

Γνωστὸν ἀποκαθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ὁ Κοσ. Κωνσταντῖνος Π. Ζιγγιτζῆς ἐκ Λευκωσίας θὰ ὑπογράψῃ τοῦ λοιποῦ «Κωνσταντῖνος Χατζηπέτρου.»

Φίλῃ Σάλπιγγα

[Ἀθήνα 19 Ὀβρίου 84]

Νέα σημεῖα Προόδου.

Τὴν ἡμέραν ποῦ ἦλθε τὸ Αὐστριακὸν βαπόρι, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, γὰρ νὰ δῶ ποῖαν ἰδέσθαι ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ἔξω κόσμος μαζὺ μᾶς· ἐκεῖ παρέτηρησα, δακρυσμένα παιδιὰ ν’ ἀποχαιρετοῦν τὰς μητέρας των ὡς μέλλοντα νὰ ταξειδεύουσι διὰ τὰ σχολεῖα τῶν ξένων μερῶν. Ἠπόρησα τότε, καὶ ἐθαύμασα, τὸν μέγαν ζῆλον ἔχομεν διὰ τὰ σχολεῖά μας, καὶ τὰ ὁποῖα ὀλίγον μᾶς μέλλει εἰς ὁποῖαν κατάστασιν καὶ ἂν εὐρίσκωνται, διότι ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ στέλλομεν τὰ παιδιὰ μ’ ἐξω καὶ σπουδάζουσι ἐξάγετα ὅθεν, ὅτι ἡ κατάστασις τῶν σχολειῶν μας δὲν εἶνε εὐάρεστος, δὲν πρέπει νὰ ἡμεῖς ὅμως καὶ ἀξιοκατηγόρητοι διὰ τοῦτο, διότι ναί μὲν δὲν φροντίζομεν καθόλου διὰ τὰ ἡμερινὰ σχολεῖα μας, φροντίζομεν ὅμως διὰ τὰ Νυκτερινὰ, ὅπου διδάσκεται ὑπὸ καθηγητῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου εὐκολώτερον νὰ πετᾶς ἢ νὰ γίνεσαι Κύριος τῆς Ἀγγλικῆς λίρας, τῶν σελινίων καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν νομισμάτων.

Τὰ θωρηκτὰ ἐπεσεκέφθησαν τὸν ἡμέ-

να μας ἐκ τούτων ὁ «Ἀκαμπτὸς» καὶ ὁ «ὑπερήφανος» ἐφώτισαν τὴν πόλιν δι’ ἠλεκτρικοῦ φωτός τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης πρὸς τὴν Παρασκευὴν. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς αἰτίους μᾶς ἐπροξένησαν τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην· τὴν δὲ Παρασκευὴν, δι’ ὅλης τῆς ἡμέρας, ὅποτε ἦσαν ἀναχωρημένα ἠκούοντο κανονοβολισμοί. Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν κατευόδου.

Ἰσομήχανον Δημαρχεῖον, ρίψον μίαν ματιὰν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ θὰ ἰδῆς, ὅτι βρῆθαι πετρελαίων, σπέρτων παντὸς εἴδους εὐφλέκτου ὕλης, ποῦ ἂν δώσῃ ὁ θεὸς (μὴ γένοιτο) καὶ πάρωμεν φωτιὰν, καμμίαν νύκτα, οὔτε ὁ στρατὸς θὰ δυνηθῇ νὰ σβύσῃ τὴν φωτιὰν, οὔτε αἱ μεγάλαι πυρροβηστικαὶ ἀντλῖαι σου, ἔχεις (ἀλλάχ ἔτμεσσι).

Ζήκω Ζάγκ.

Καρπασίτικα.

2)14 Ὀκτωβρ. 84

Τὴν προσοχὴν μου φίλε Σάλπιγγα ἔχω ἐστραμμένην πρὸς ὅσα μοι παρήγγειλας· ἀλλ’ οὐδὲν εὐτυχῶς ὑπάρχει ἄξιον διὰ τὴν “Σάλπιγγα” (Σ. Σ. Ἐδῶ χρειάζεται μίαν ἐξήγησιν κυρίως ἀναποκριτὰ· τί ἐνοεῖς “ἄξιον διὰ τὴν Σάλπιγγα”; ἐὰν ἐνοεῖς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ δημοσιεύωνται, ἴσα ἴσα ἐκεῖνα κἀμνον διὰ τὴν Σάλπιγγα διότι ἂν δὲν πρέπει νὰ δημοσιεύωνται, δὲν πρέπει καὶ νὰ γίνωνται, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ δημοσιεύωνται διὰ νὰ μὴ γίνωνται· ἐὰν δὲ ἐνοεῖς ὅτι καλὸν ἔργον ἄξιον δημοσιεύσεως δὲν ὑπάρχει, καὶ τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ τοι γνωστὸν ὥστε ἐνθυμοῦ νὰ μ’ ἀπαντήσῃς εἰς αὐτὰ). Τὸ Καρπᾶσι ὑποδέχεται εἰσεβάστωσ ἀπὸ τινος τῆν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον περιοδοῦντα καὶ μυρίας ὄσας πολυτίμους συμβουλὰς καὶ προτροπὰς πρὸς τὸ ποιμνίον του ἀποτείνοντα.

Οἱ ἱερεῖς ἐκτελοῦσι καλῶς τὰ καθήκοντά των· οἱ διδάσκαλοι ἐπίσης· οἱ προεστώτες ὁμοίως.

Ὁ Κοσ. Χρ. Ποῖρος Κωμοδίκης μετ’ ἀπεριγράφτου ζήλου ἐξετάζων τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, οὐδὲ στιγμὴν ἀναπαύσεως ἔχει· Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ Κωμοδικεῖον τοῦτο τοῦ Καρπασίου εἶνε τὸ ἀνώτατον ὁλων λογιῶν ἐργασιῶν.

Θέλω νὰ σοὶ γράψω συχνότερα, ἀλλὰ φρόντισε νὰ συστήσῃς καὶ σὺ ἐν Ταχυδρομίῳ εἰς τὸ χωρίον Λιονάρισσον, νὰ σοὶ στέλλω τακτικὰ ἐπιστολὴν μου· τί νὰ σοὶ κάμω;

(Σ. Σ. Πραγματικῶς βρεῖ ἀδελφεῖ εἶνε τώρα τόσος καιρὸς ποῦ σκέπτομαι καὶ λέγω “κάτι θὰ κάμω, κάτι θὰ κάμω” καὶ δὲν εἶρχετο ἔς τὸν νοῦν μου· εὐγε λοιπὸν ποῦ μοῦ τ’ ἐνθύμιες Εἶδες; δὲν ἦ κεφαλὴ κανενὸς κόβγει, εἶνε καλὸν πρᾶγ

μα· ἄχ! και νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ ἀνταποκριταί μου ἴαν ἐσὲ ποῦ συστήνεσαι μόνος σου . . . Δὲν τὸ ξεύρεις Κύριε ἀνταποκριτά ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ συστηθῆ καὶ ἐκεῖ ταχυδρομεῖον; ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ταχυδρομείου δὲν ξεύρει νομίζεις ὅτι νὰ συστηθῆ καὶ ἐκεῖ ἐν τοιοῦτον θὰ ἔχη ἀρκετὰ συμφέροντα διότι ἡ Λυονάρισ σος εἶνε κέντρον ὅλου σχεδὸν τοῦ Καπασί ου; Τὸ ξεύρει πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ πῆ κιᾶλλος κανεῖς· τώρα λοιπὸν νὰ δῆς, ὅτι θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα.

Φίλοι Σαλπικτά!

Διασαλπίσατε παρακαλῶ ὅτι εἰς ποιμήν . . . προβάτων τοσοῦτον κατέστη ἀδιάφορος πρὸς τὸ ποιμνίον του ὡστὶ ἐνῶ εἶνε ἀνοιξίς (λήγει ὁ ἰθ' αἰών) καὶ ἐπομένως αἱ πεδιάδες τὰ ὄρη καὶ αἱ κοιλάδες τοσοῦτον θάλλουσιν ὡστε τὰ τῶν γειτόνων ποιμένων πρόβατα ἀρκούντως; κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπαχύνθησαν, καὶ μόνα τὰ ἑαυτοῦ εἶνε τοσοῦτον ἰσχνὰ καὶ ἀδύνατα ὡστε κινδυνεύουσι ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης, ἐν τούτοις ὁμως οὐ μόνον ὀκνῶν δὲν θέλει νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος εἰς βοσκὴν, ἀλλὰ καὶ ἐνῶ αὐτὰ τὰ πρόβατα αὐθορμητικῶς πρὸς βοσκὴν κινουῦνται, περιορίζει αὐτὰ ἐντὸς σκοτεινῆς καὶ δυσώδους μάνδρας λέγων, ὅτι τὸ πολὺ φαγητὸν βλάπτει τὸν στομάχον, ὡς τὸ πολὺ φῶς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ ἀπὸ τὸ ζωπόριον του. Ὁ ἔχων ὠτὰ ἀκούει ἀκούετω καὶ ὁ νοῦν νοεῖτω.

30 Σεπτ. 84 Χίπης Μαστιγίδης
Εἰσαγγελεὺς τῶν παρανομούντων.

ΕΝ ΒΑΕΜΜΑ ΠΑΣΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

Δ.

(Συνέχεια· Ἴδε προηγούμενον Ἀριθμὸν.)

Ὁ ἀδελφός.

Περίεργον, ἀλλ' ἀληθές· ὅταν εἴμεθα παῖδες μικροὶ καὶ ἔχομεν τὸν ἀδελφὸν πλησίον ἡμῶν πάντοτε, οὐδέποτε σκεπτόμεθα, ὅτι οὗτος ὁ καλλίτερος καὶ ὁ πιστότερος τυγχάνει συντροφος· νέει δὲ πάλιν καταλαμβάνομεθα ὑπ' αἰσθημάτων ἄλλων καὶ ὁ ἀδελφός, λησμονημένος ὑφ' ἡμῶν ὀλοτελῶς, ὡς ξένος ἀνὴρ θεωρεῖται ἀγνωστος· ἀλλ' διὰ τὸν ὑπὸ τῶν παθῶν καταβληθῆ ἢ ζωηρὰ νεότης καὶ ἀπασβεσθοῦν ἐλπίδες αἱ χρυσοπτεροί, ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἄλλα στρέφει ὄντα προσφιλῆ τὸν νοῦν, καὶ ἀπορεῖ διατί τὰ ἐλησιμόνησε. Πῶς! λέγει, ἔχω συγγενεῖς καὶ ἀδελφούς, εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων ρεῖ τὸ αὐτὸ αἷμα καὶ μεθ' ὧν στενωῶς συνδέομαι, καὶ γὰρ πίστιν ζητῶ καὶ εἰλικρίνειαν

εἰς ξένα ξένων στήθη, ὅπου οἱ παλμοὶ ψευδεῖς καὶ ἀπατηλαὶ πάντοτε εἰσὶ; Παῖδες δὲν ἐκτιμῶμεν τὰ ἀδελφικὰ κισθήματα, νέει δὲ πάλιν τρέχοντες ἐπὶ τὸ στάδιον τοῦ βίου ὡσεὶ ἄφρονες, τοὺς συγγενικοὺς παραβλέποντες δεσμούς. Ἄλλ' ὅταν ἡ νεότης ὡς ἡ ἀστραπὴ παρέλθῃ καὶ αἱ χίμαιραι ἐκλείψωσιν, ὅταν τοὺς κλύδωνας αὐτῆς διαδεχθῆ γαλήνη καὶ ἡρεμία, τότε ἐθνητὸς ἐνθυμεῖται, ὅτι ὀφείλει τὴν ζωὴν, εἰς ὃν τι, τὸ ὁποῖον τὸν ἐγέννησε, καὶ εἰς ἄλλο, ὅπερ τὸν ἐγαλακτούχησε, καὶ ὅτι ἔχει χρέος ν' ἀγαπᾷ θερμῶς τοὺς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔστῃαν μετ' αὐτοῦ τὸ φῶς ἰδόντας καὶ εἰς τὰς φλέβας ἔχοντας τὸ αὐτὸ αἷμα, ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, παρ' οἷς παρηγορίαν καὶ ἀναψυχὴν σχεδὸν πάντοτε εὐρίσκει ὁ πολλὰ παθῶν. Ἄνοιξας ὅθεν τὰς ἀγκάλας ἔτρεξα καὶ ἐνηγκαλίσθην τὸν ἀδελφὸν θερμῶς· πλὴν φεῦ! δὲν εὗρον τὴν αὐτὴν θερμότητα, οὐδὲ ἠσθάνην τοὺς αὐτοὺς σφειδρούς παλμούς ἐν ταῖς στήθεσι τοῦ φιλάτου ἀδελφοῦ.

Ἡ νεότης του ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ ἔλαμπε μετώπου του, καὶ αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ πλάναι τῆς ἐφαινοντο, ὅτι κατεῖχον τὴν ψυχὴν του καὶ τὸν νοῦν.

Εἶπον, ὅτι ὁ φίλος μου μετ' ἐμὸν ὄντων, ὅτι ὁ ἀγγελὸς μου μετ' ἐμὸν ὄντων, καὶ ὅτι ἔχω αἱμασοῦσας τὰς πληγὰς· ἀλλ' ὁ ἀδελφός προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα συμπάθες, ἀλλὰ καὶ ἐπιστατικόν, ὅπερ ἐδήλου, ὅτι παρεφρόνησα.

Τὸν νέον ἀδελφόν μου ἀφῆκ' ἀπελπίς, ἐκ τῶν πρώτων ἐννοήσας λόγων του, ὅτι ἡ νεότης εἶνε ἀδύνατον πάθ' ἀνίατα νὰ παραδεχθῆ ψυχῆς. Οἱμοὶ! νεότης ἄφρων! ἀνεφώνησα, ἤ τις πετᾶ· κουφόνοους εἰς αἰθέρια ὕψη καὶ ἐκεῖθεν κόσμους ἰδανικοὺς ὄρας καὶ χαίρεις, καὶ γελᾶς, καὶ ἀγάλλεσαι, ἐμῶ πρὸ τῶν ποδῶν σου χαίνει θάραθρον, τοῦ στόματος τοῦ κροταλίου ὄφως ἐπικινδυνωδέστερον, φρικτότερον, ἐν ᾧ θεβαίως αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ χαρὰ, οἱ πόθοι καὶ τὰ ὄνειρα ταφῆσονται, ὅταν θελήσῃ καὶ ἐπὶ τῆς τιμητῆς φανῆ, ὡσεὶ γραΐδιον κακὸν καὶ ἀσπλαγχνον, κρατοῦν ἐν τῇ χειρὶ μαστίγα μωγικὴν καὶ διαλύον ὅ,τι ἔχει ἢ ζωὴ, καλὸν, φαῖδρον, ὠραῖον καὶ ἐπιθυμητὸν, ἢ Πραγματικότης, ἢ τοῦ θανάτου. Ἐθνητῶν ἀπεχαιρέτησα τὸν ἀδελφόν, καὶ βάλαμον νὰ εὕρω εἰς τὸν πατρικὸν ἤλιπον οἶκόν μου, καὶ ἔτρεξα ἐκεῖ.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Ἐν Λευκωσίᾳ

«N K»

Λύσις τοῦ 31 αἰνίγματος
ἄστου—ἀναξ—Ἀστυάναξ
Λυτῆρες.—Οἱ κ. κ. Κύρος Θ. Σταυρινίδης καὶ Κ. Ἀργυριδῆς ἐκ Λευκωσίας

Αἶνιγμα 32.

Ἄναρχος καὶ αἰδῖος
Ἰπάρχω ἀναγκαιῶς
Ταχύπτερος καὶ ἀκράτητος
Φεύγω αἰεὶ δρομαίως
Ἐν τῶν δρόμων πᾶν τὸ προστυχόν.
Ἐξ ὕλης καταστρέφω
Μόνον Σοφίας φειδομαί
Ὡς μήτηρ καὶ τὴν τρέφω.
Συφώτατος δὲ τῶν σοφῶν
Εἶμαι καὶ μετ' ἀκούσιν.
Ἄν καὶ οἱ ἄνθρωποι ποτὲ
Δέν μοι εὐγνωμονοῦσιν.
Ἄλλὰ με κατεμέλισαν
[Ὡ! ποῖα ἀσπλαγχνία!]
Σμικρὰ, μεγάλα, μέγιστα
Τεμάχια μυρία
Χριστοῦ φέρω τὸν τράχηλον
Καὶ κεφαλὴν ἀγίαν
Πλὴν φεῦ! τὸ ἄλλο σῶμά μου
Φέρει πᾶσαν βλακίαν.
Λευκωσία Ν. Κ.

Ἀνέκδοτα.

Κυρίως τις πολὺ παχὺς ἠθέλησέ ποτε νὰ εἰρωνευθῆ ὑπάλληλον τοῦ φόρου καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν οἱ βαθρακοὶ πληρώνουν φόρον. —Κύριε ἀπεκριθῆ ὁ ὑπάλληλος, οὔτε οἱ βαθρακοὶ πληρώνουν φόρον οὔτε οἱ χοῖροι. περάσατε.

—Πολίτης τις ἠθέλησε μίαν φορὰν νὰ περιπαίξῃ ἕνα χωρικὸν ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἐκ τῆς πόλεως καθάλλα ἐπὶ τοῦ ὄνου του· τοῦ εἶπε λοιπὸν. “Ποῦ πηγαίνετε σεῖς οἱ δύο”; ὁ χωρικὸς ὁμως τοῦ ἀπήντησε, “πηγαίνομεν νὰ φέρωμεν ἄχυρον διὰ τοὺς τρεῖς μας”.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀρξαιμένης πρὸ 1½ ἡδὴ μηνὸς τῆς β. ἑξαμηνίας παρακαλοῦνται οἱ μὲν Κ. Κ. συνδρομηταὶ νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῖς κατὰ τόπους ἐπιστάταις ἀφοῦ λάβωσιν ἐντύπους ἐπὶ τούτῳ ἀποδείξεις μετὰ τῆς ὑπογραφῆς ἡμῶν, οἱ δὲ Κ. Κ. ἐπιστάταις νὰ στείλωσιν ἡμῖν τὰ καθυστεροῦντα πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν τε τυπογραφικῶν καὶ ταχυδρομικῶν ἐξόδων.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.